

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3628/2019
25.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1177/19 од 18.04.2019. године, на седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1177/19 од 18.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П бр. 4993/18 од 10.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде права личности, која је утврђена пресудом Вишег суда у Ужицу П бр. 2684/17 од 15.12.2017. године, исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1177/19 од 18.04.2019. године одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована правноснажна одлука, правоснажном пресудом Вишег суда у Ужицу П бр. 2684/17 од 15.12.2017. године, утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије 05. број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље), повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места рођења и пребивалишта ратних војних резервиста на територији свих осталих општина које нису наведене у Закључку Владе РС од 17.01.2008. године, а тиме и тужиоца. У овом поступку тужилац потражује накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности.

Одлучујући о праву на накнаду нематеријалне штете по овом основу, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, сматрајући да је његов захтев застарео из разлога што је од доношења Закључка од 17.01.2008. године, па до дана подношења тужбе, протекао рок од 3 године прописан чланом 376 Закона о облигационим односима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да тужбени захтев тужиоца није основан.

Према закључку Врховног касационог суда од 14.11.2017. године, тужба за утврђење постојања дискриминације не застарева, потраживање ради накнаде штете (материјалне и нематеријалне) застарева у роковима из члана 376. Закона о облигационим односима, а рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације, почиње да тече од момента доношења Закључка Владе РС од 17.01.2008. године.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО, прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала (став 2.).

Сагласно изнетом, како потраживање ради накнаде штете застарева у роковима из члана 376. ЗОО, то је по оцени Врховног касационог суда правилна оцена нижестепених да је протекао објективни рок од 5 година од дана када је по Закључку Владе РС од 17.01.2008. године ратним војним резервистима Топличког

округа признато право на новчану накнаду у смислу члана 5. Закључка, те да је тужилац тужбу поднео 01.11.2018. године, односно након што је протекао застарни рок прописан чланом 376. став 2. ЗОО.

Неосновани су наводи ревизије којима се истиче да се почетак рока за подношење захтева за отклањање последица дискриминације има рачунати од дана утврђења да је дискриминација извршена. Наиме, нижестепени судови су постојаће дискриминације извршене Споразумом од 11.01.2008. године и Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, насталим пре ступања на снагу Закона о забрани дискриминације („Службени гласник Републике Србије“, број 22/09 - ступио на снагу 07.04.2009. године), правилно ценили. На основу члана 21. Устава Републике Србије и члана 14. Европске Конвенције о људским правима, рокови застарелости се не могу рачунати од дана утврђења да је дискриминација извршена, већ потраживање ради накнаде штете застарева у роковима из члана 376. Закона о облигационим односима, док рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације, почиње да тече од момента доношења Закључка Владе РС од 17.01.2008. године.

На основу изнетог, применом члана 414 став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**